

Василије Мијаљевић
ИДУ ДАНИ

Уредник
Светлана Павловић

Василије Мијаљевић

ИДУ ДАНИ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

РАЗГОВОРИ СА ПОВОДОМ

5. 4. 1999. Ведро прохладно јутро. И ноћас су бомбардовали Србију. Из правца Груже диже се црни облак у небо, слуги. Међу нама у ординацији црна је атмосфера. У разговору се прогнозирају даљи облици катаклизме. Свако зна нешто више. И данас се, поново, као и јуче, намеће питање: зашто нешто не чини? Сви знају ко треба да чини али нико не говори шта треба да чини. Нека то неко други каже.

Љуљају нам се и занос и нада. Небески народ све више губи небо. Са сваким срушеним складиштем бензина, слобода је све недостижнија, па постављамо питање да ли нам је потребна. Најважније је сачувати живот. Слобода, правда, љубав и истина су недостижни идеали, уколико постоје. То су измислили моћни као средства за владавину људима онако како њима одговара. Тиме људе сатерују у тор. Мучи ме питање да ли треба тамо ићи, не иду сви. Ко зна шта је већа жртва? Мучи ме питање да ли треба волети Србију? Тако се зове моја отаџбина.

Поподне сам посејао десет кила кромпира. Живот тече, док тече, може затребати. Враћајући се кући, мост на Ибру прешао сам у 19:45, тачно у време када је хуманитарним бомбама срушен Нови новосадски мост. На малом ибарском мосту у том тренутку било је десетак возила. Колико ли је било на дугачком новосадском?

6. 4. 1999. Опет лепо јутро. Изгледа да и бог помаже моћнима у обављању „хуманитарног“ посла. У току ноћи су још силније рушили наше зграде, мостове и пруге, затрпавали тунеле, палили складишта. На град Алексинац, на сами центар, пала је, вероватно техничком грешком, једна или више хуманитарних бомби. Даље гледано грешке и нема. Жене и старци су се изјаснили да ће бранити домовину па су потенцијални војници. Мушка деца ће одрасти и постати војници. Тако у Србији нема циља који није војни, цела је војни циљ.

Ми смо опет, у свом малом кругу, тражили да се потпише, да се намире моћни, и да ово престане. Да ли се они, уопште, могу намирити? Знано је било, а они и не крију, да их је лакше намирити чим нешто затраже. Ако се тако не учини, апетит им обавезно нарасте. Тако смо до сада увек долазили у црно коло неизлаза. Они ће се намирити, и преко ћефа, када постану газде у нашој кући. Обећали су да ће постати. Сада се још играју дугмићима а представу гледа цео њихов свет жељан представе. Не гледају сви јер људи има свуда, но ти нису важни.

А шта је домовина?

Своје село или град, улица, кућа, мирни кутак, добар, пристојан или било какав ручак, путовање на море или нека лепа места, упознавање света, два телевизора у кући, мобилни телефон и још понешто. А шта је у души и шта каже историја? То се не сме питати. Кажу да није важно. Ми видимо да је опасно мислити о томе, опасно и споља и изнутра. Опасније изнутра него споља.

Домовина моћнима служи, нејаки њој служе. Шта су моћни а шта нејаки не знам, а и питање је релативно као што је све релативно. Само је истина оно што сам рекао о домовини. Да ли су то моје речи, или сам их негде прочитао, или их хиљаду пута чуо, не сећам се, не знам. Знамо само да је то ових дана толико видљиво да слеп може видети.

Тако пролазе дани у мојој домовини. До мог села срушена су три моста. Ујутру ће, ако бог да, опет бити ведро и мирно небо, али сви мостови и мостићи до мојег села биће порушени. За следеће Задушнице, које се примичу, купићу опанке (два пара) и запутити се преким путевима до гробља својих предака да им, као и до сада, запалим свеће и окадим гробове. Но, вероватније је да нећу кренути на тај пут чак и да поправимо мостове. Дотле ћемо бити у Новом светском поретку па се не смем играти његовим Кредибилитетом. Ту игру Кредибилитетом, рачун њен, свакодневно изравнавамо преосталим мостовима, пругама и зградама. Животи су мање важни, не узимају се у збир. Били смо опоменути и шта хоћемо сада? Да нам броје мртве! Немају времена, гледају представу, гледају како њихове ракете траже циљ.

И нећу да се играм Кредибилитетом и нећу поцепати опанке на путу до гробља предака. На тај начин ћу сачувати два пара опанака за кориснију сврху и можда и гробове сачувати да не уђу у списак војних циљева. Тако ћу показати да сам схватио да се коњ мора везати тамо где газда каже. То је моја прва победа, тужна као пораз, али ипак победа.

7. 4. 1999. Да није чемера било би дивно јутро. Јучерашњу годишњицу Хитлеровог хуманитарног бомбардовања Београда, 1941. године, Кредибилитет је достојно обележио по целој Србији. Централна трибина је била у Алексинцу. Моја претпоставка о техничкој грешци је потврђена. Ти дивни и васпитани људи су нам се извинили што је наша одбрана усмерила њихове пројектиле ту где нису имали намеру да их пошаљу. Ми им потпуно верујемо тако да нема потребе да се извињавају. Као доказ да им верујем пријављујем Богданов и Саитов мост од храстових брвана, дужине три до четири метра, који вероватно још није учртан у њихове мапе и који треба срушити јер смета. Зашто да се истиче када су сви други срушени. Пријављујем, такође, да код мене још има наде. И њу треба срушити. Без наде се стварно може дуго и лепо живети.

Увече, док одмарам удобно лешкарећи, задовољство ми увећава огромни округли сто твораца Најновијег светског поретка. Најмање је педесет најеминентнијих личности. Председава Госпођа. Контуре су давно утврђене, разрађују се детаљи и изводе извесне практичне пробе. Теорију мора оверити пракса. Када Пројекат буде завршен извешћемо га у цели свет. Он ће Госпођу увести у историју на високо место, негде око Мојсија, Мухамеда и Христа. Ако баш и не буде тако високо, тешко је достижно, биће у њиховој близини. Не зна се колико на распоред и како може утицати, од скоро светско чедо, Х. Т.

А ми? Хоћемо ли ускоро на небо?

8. 4. 1999. Да ли је бог на њиховој страни? Ипак је и нама уделио мрвицу танушне радости јутрима и данима лепим као никада. Ко ме свађава а коме смркава? Танка је нада да нама свађава, али нада је и када је само трунчица.

Рано јутрос, најжешће до сада, бомбардована је околина Краљева. Жестоко је бомбардована и цела Србија. Изгледа да преостали мостови нису били на ноћном реду. По свој прилици Богданов и Саитов мост и даље пркосе. То никако нисам у стању да проверим. Тај мост је неопходно што пре срушити јер, за месец дана, у реци коју премошћује неће бити ни капи воде па га могу форсирати сувих опанака, ако се одлучим на намеравани пут.

Романтично време, одмах иза врбопуца, изазива свакојако цветање. У нашој жардињери процветале су прве лале, жуте и црвене. Сутра ће процветати и остале, ваљда ћемо и то видети.

Кредибилитет нам поручује да уколико не почнемо да мислимо његовим мозгом, да се радујемо његовом радошћу и жалимо његовом жалошћу, срушиће нам ТВ Бастиљу. Ми, као курве, то не прихватимо у намери да их намамимо да то стварно и учине. Стварно су нам

недорасли у медијском рату па ће се упецати и учинити то. Без светског рата ТВ Бастиља се није могла срушити. Питање је само да ли се томе сад има когод радовати.

Госпођа је председавала у мањој групи, вероватно у секцији за политички оквир Најновијег светског поретка. Не знам која тема је била на дневном реду пошто избегавам да пратим ту јавну расправу јер ми изазива мучнину и нагон на повраћање. Зато журим да искључим телевизор чим се они појаве.

Небески народ има ту срећу да се на њему ових сати и дана испробавају Нови и Најновији светски поредак а ја, бивши члан славног СКЈ, молим бога у кога сам био дужан да не верујем, да победи Небески народ.

9. 4. 1999. Само бог је имао утицаја на планети Земљи онде где још столује Небески народ. Јутрос је облачно и са слабом кишом. Дугме као да се заглавило, или су нас пустили да се мало понадамо да ћемо се дан-два, или, дај боже, и дуже одморити, скупити мало снаге и ојекрити се. То мало наде помогло нам је да лакше поднесемо најновија страдања. Да су то знали свакако нам не би то учинили, али свако греши. То је пораз стратегије рушења нада у судару са стратегијом наде без граница. Још једна победа Небеског народа, за који дан или сат, али, боже мој, и победа за дан или сат је победа. Ми и не сањамо о победи за век, знамо да они притиском на дугме хоће да нам униште и сан о победи и сан уопште.

Глава ме боли од обиља сигурних информација и прогноза људи око мене па се спремам да цементирам уши и мозак како бих се заштитио од њих. Светски важна вест је да је госпођа М. О. разговарала са Х. Т. И не само она него и Султан чини оно што Х. Т. предложи. Тако млади човек, који се не одваја од компјутера, ствара збрку у светским пословима, претећи да по значају испредњачи испред најмоћнијих. Да ли им Госпођа може помрсити рачуне оним што покушава створити? Данас су опет у пленуму коме председава Госпођа. Не саопштавају докле су стигли али сам сигуран да у трасирању пута за небо за Небески народ не касне.

Најважнија вест на Велики петак 1999. године је наш улазак у Савез. Да ли је то још један корак на путу за Голготу? Да ли Небески народ странпутицом иде према небу? Одговора нема. Биће оно што бити мора. Најгоре је ићи уназад, али ако је то судбина, ићи ће се. Јавио се и Смешни Африканац. Јасно је какву је изјаву могао дати.

10. 4. 1999. Велика субота. Хуманитарци су данас више планирали, нешто мање дејствовали. Али нису нас оставили без наде. Начелник

оперативног штаба је изјавио да ће се планирани посао одрадiti без обзира на политичке, дипломатске и атмосферске факторе. Поподне су користили бојја давања. Могу дејствовати па окривити бога. Ко може рећи да у оноликој грмљавини громови нису палили и убијали.

Ново је да су се у Србији појавиле мечке, дошле су без мечкара. Наши људи су се изванредно снашли. Воде мечке по трговима и мостовима где народ кличе Новом и Најновијем светском поретку, и мечкаре. Најрадоснија вест је свакако да је Краљевић Марко, под иницијалима Б. А., најзад обукао маскирну генералску унуформу. Измолили смо од Свевишњег, даноноћним молбама, да их услиши и да остарелог Краљевића Марка, по трећи пут, пошаље међу Србе, у последњу мисију. Више се не бојте браћо Срби! Сутра је Васкрс.

11. 4. 1999. Христос васкрсе! Најранију честитку примили смо од Хуманитарне мисије. Хуманитарци и треба да буду први. Честитка Краљевчанима, упућена из авиона, пала је у село Самаила. Да се не загуби упућена је у више примерака. Ваистину васкрсе! – захвалили смо радосно.

12. 4. 1999. Ускрсни понедељак. Наши главари су донели одлуку о уласку у Савез. Дај боже да су се прекрстили и поменули јединога. У њихово име прекрстио сам се три пута али ми зебе срце да бог неће прихватити молитве бившег комунисте. Чапља је ликовала у Парламенту, на трговима и мостовима. Толико је има да сумњам да ми се понекад и привиђа. Пао је предлог да се Човек – ког Српкиња још рађала није, од Косова а ни прије њега – одликује Орденом народног хероја. Дође ми жао што се нисам сетио да први то предложим. Тако би се сазнало и за моје име. Очекује се да ће народ предлог једногласно прихватити.

Хуманитарци су појачали акције. Пун погодак је када погоде мост у тренутку када на њега наилази путнички воз. Не смета што су се ту нашли путници, међу њима и деца (десет убијено, преко двадесет повређено). Нико нема право да омета хуманитарне акције. Ми смо стварно неваспитан народ који им ствара мале проблеме да знатижељнима објасне карактер акције.

Из суседног града је стигла и једна радосна вест као дар за овај светли празник. Дилбер Анђелија је ушла у протестну поворку. Ништа од овог дана неће бити као пре. Облачење Б. А. у маскирну генералску униформу и улазак Д. А. у протестну поворку су земаљска знамења. Треће када се деси, Срби ће кренути на свој пут.

13. 4. 1999. Васкрсни уторак. Звечарка (само једно име Стоглаве Аждаје) је кренула да ишиба своје слуге, па и слуге њихове (љутећи се што ово задње мора она да ради) и да мрко погледа и одмери будуће слуге. Међу њима је одабрала само једног да га мрко погледа. И да му каже да сам шибала своје слуге, да она то неће да ради за њега. Нешто ће му за то платити, није рекла колико. Прво је мора уверити својом акцијом. Ова акција Звечаркина је, највероватније, свеобухватно продискутована и одобрена од стране Х. Т. Не знам тачно да ли се баш ради о Х. Т., неком другом са именом или некоме без имена. Важно је само да се ради о форми са употребном дозволом. Опет не знам да ли је тај Х. Т., или тај неко други, ближи М. О. или Султану. Најгоре је, ипак, што својим малим могућностима ума не могу никако направити поредак међу њима. Природно би било да одлуке доноси Султан, али нисам сигуран да их не доноси М. О. а Султан се само слаже. Х. Т. је само терен, у овом случају домаћи. Домаћи терен обично има пресудну улогу. Можда много фантазирам. Али је једна истина позната, а то је да је М. О. део свога детињства и младих година срећно проживела у једној земљи на брдовитом Балкану, међу делом њеног мултиетничког састава, који се зове Небески народ. У знак захвалности том народу она је одавно преузела низ хуманитарних акција, од којих је она предузета 24. 3. 1999. године највећа и не види јој се крај. Да ли ће се завршити сеобом Небеског народа на небо? У част сусрета Звечаркиног са вођама Савеза будућих слугу, вукови су обуставили своје завијање до поноћи иако су били гладни. Овце и изморена јагњад мало су одморили.

Вести са састанка су стигле брзо. Представник Савеза је изгледа пристао на службу, али је испоставио нешто вишу цену. Стоглава Аждаја је истурила своју кобрину главу, у претећи положај, али без даље акције. Очекује се да ће представник Савеза притиснути кочоперног слугу. Шта има да се кочопери када је сам утрчао у Савез а да га нико и није нудио? Служење и кочоперење не иду заједно.

Свакога дана и сата, и у сновима, намеће ми се питање ко ће све и колико изгубити. Да ли може бити победника? Нови косовски бој почео је 24. 3. 1999. Да ли ће се одлучујућа битка одиграти на Видовдан? Ваљда ће нам хуманитарци изаћи у сусрет.

14. 4. 1999. Данас нас је посетио председник мање чланице Савеза. Хвала му! Лично сам то доживео као људски гест, поготово посету и понашање у војној болници.

Катастрофа на крајњем југу Метохије десила се поподне. Срце ми се леди од помисли да је то дело неког нашег лудака. Да ће они то рећи

и доказивати, сигуран сам. Истина на земљи је само њихова истина. Дај боже да је небеска истина да су у овом делу Срби невини.

15. 4. 1999. Кристално јутро. Нарушена је ТВ Бастиља па је све прозрано и чисто. И ваздух и вода. Хвала моћна и славна Хуманитарна мисија! Радујем се да ћеш бити ојачана са нових триста авиона и да ћеш стићи до сваког живог и мртвог Србина.

Монструозна дела раде монструми. Хвала богу да таквога јуче није било у Србији. Делом се окитила Хуманитарна мисија. Нормално, иако јој не годи, дело је оправдано због вишег циља. Мисија се руководи само вишим циљевима. Не могу се уништити сви Срби а остати сви Шиптари, то је јасно. Увек постоји цена.

Чапља скакуће са моста на мост а све их је мање. Шта ће сирота кад их све поруше? Краљевић Марко у маскирној генералској униформи још је у престоници. Да ли ће и сада закаснити на Косово?

Немам вести шта предузима Дилбер Анђелија. Хуманитарна мисија се захуктава. Поклони стижу у све градове и села.

Пала је добра киша па је, иако је време лепо, одложила пољске радове. Ја сам мало посматрао како расте трава и цветају воћке и први пут у животу видео како трава расте. Док сам гледао како расте трава сетио сам се да сам јуче размишљао о Човеку који не зна да хода. Истог тренутка пред очима ми се појавила слика Човека који има поглед који нигде не гледа. Зачудићете се када вам кажем ко је тај човек. Ударићете се шаком по челу када схватите да сте и ви запазили да Султанов поглед нигде не гледа.

16. 4. 1999. Све је по старом, нема значајнијих новости. Наставља се преоравање Србије и сетва из небеса. Падају мостови, витопере се пруге, горе рафинерије. Важно је да удишемо здрав ваздух. Хуманитарна мисија води о томе рачуна. Ангажована је и наука. Нафта изливена у реке не трује рибе и људе. Запаљене рафинерије, складишта и хемијске фабрике не трују ваздух. Вероватно и не гинемо од бомби, само лажемо. Већина комшија је предвече некуд отишла. Вест, из поузданих извора, је да је ноћас на реду Магнохром, нама врло близу. Остајемо да поклон примимо код куће.

17. 4. 1999. Променљиво облачно, са плусковима местимично. Поподне је код нас ведро. Хтели смо да кратко време будемо нормални људи па смо посетили пријатеље. У току ноћи хуманитарци су, уобичајено, посетили села у околини нашег града. Све друго је монотono.

18. 4. 1999. Најпре је Начелник у цивилном оделу поздравио војнике који полагају заклетву Отаџбини. Његово држање, иза тамних наочара одражавало је непоколебљву чврстину. Официру који их је поздравио минут раније, дрхтао је глас. На једном другом месту један од комесара, у маскирној униформи и без тамних наочара, поздравио је сличну групу војника. И његово држање је одражавало чврстину.

Вест дана је да је Госпођа, са нешто закашњења, одговорила Султановом главном дупелисцу. Одговор слави и диви му се цела Отаџбина, а дивљење се прелива и преко граница. Дивљење у Отаџбини ће потрајати неколико дана али за преливање преко граница би требало одвојити и нешто пара. Да ли их имамо? Овако се бојим да ће се одговор славити само у Отаџбини. Тешко да може бити одмеравања снага Новог и Најновијег светског поретка.

19. 4. 1999. Н. каже да тајфун престаје 23. 4. и да је прогноза прилично поуздана. Ја то бележим али му се не надам. Још нема трећег знамења, ни на земљи Србији, нити на небу изнад ње. Можда се десило а да га нисам препознао, или ће се десити у ова четири дана. Без знамења, нама зоре нема.

Видовдан није ни далеко нити близу. Султан је још у Цариграду, не покреће чадоре. Мори ме знатижеља где ће се чадорити. Ако буде лепо време биће на зеленој ливади. На чистини крај бистра потока, коју окружују столетна стабла својим разлисталим крунама. Ту ће, у миру, примати чауше, слушати њихове извештаје, затим консултовати враче и паметне старце. Одлуке ће доносити на меку душеку, у једном од харема, који ће бити постављени унакрст око његовог чадора на све четири стране света, на малим пропланцима, до којих ће, кроз егзотичне шумарке, водити тајанствени путеви. Свака одлука ће се доносити у другом харему. На демократски начин. Дворске луде и евнуси ће одано радити свој посао и водити рачуна да се избегне монотонија. Сва је прилика да Султан неће ићи Муратовим путем и да се неће чадорити на Пољу Косову.

Властела и витезови су у Стојном граду. Сиротиња раја је са обе стране високих планина које окружују Поље. Где је Лазар сада? Да ли се први причестио у Самодрежи цркви или чека да Султан падне са чадорима на Поље Косово. Све је тајно и непознато. За Марка Краљевића, већ у годинама, зна се да је обукао маскирну униформу и ништа друго се не зна. Поготову се ништа не зна за његову посестриму Вилу. Шта ли ће сада бити са Сибињанин Јанком? Да ли и овог пута планира да закасни?

Видовдан је и близу и далеко.

20. 4. 1999. Пада киша и јако ме нервирају неки људи. Питам се да ли постоји истина. Изгледа да је сада рађа CNN. Колевка ће јој бити Нови светски поредак. Да ли постоји љубав? Постоји, рађа је Најновији светски поредак. Истина и љубав су се сукобили. Судња битка биће на Косову Пољу. Да ли ће Госпођа бити прва жена која ће, испред Небеског народа, директно напасти Стоглаву Аждају која вуче дизгине Султанових кочија? Видећемо, Видовдан није далеко.

Посетио нас је руски патријарх. После молитве за мир, у нашем највећем храму, и на отвореном простору испред храма, пред масом света, уприличен је пријем у Белом двору. Патријарх је на пријему говорио са заносом и смерно, у духу службе божјег службеника. Посета Небеском народу, у овом тренутку, заиста је братска и очинска.

Човек који не зна да хода не зна ни да стоји, а не зна ни да говори. Дај боже да моћ говора потпуно не изгуби а имао ју је богомдано.

Око поднева кроз кишу пролеће снег. Брда су обелела. Да ли је то треће знамење? Многи мисле да је тако, али снег у априлу често забели наша брда. Утеха да јесте није већа од труна у брзом и бистром потоку. Наду и утеху ми сада не меримо, нека је има било колико.

Данас сам лично срећан што сам убедио комшију да послуша сина студента. И још више када сам приметио колико је комшија задовољан што је то урадио. Ведро вече замутили су облаци пред поноћ. То је добро. Неће бити мраза ујутру.

21. 4. 1999. Нема слане, значи да је бог био милостив према свом народу. Али прст и тастер нису мировали. Одговор на Госпођино писмо стигао је брзо авионом. Адекватан је и енглески прецизан. Стала је кошава у Белом граду. Чавки је неко растурио гнездо. То рушење је грешка, али гнездо је било од црвеног материјала и ту мисија не прашта. ТВ Бастиља је поново нарушена. Бастион се и не може срушити нагло и одједном. На рушењу су се опекли и домаћи рушитељи, који познају њене слабе тачке, и доживели неуспех. Можда ће код ових доћи до изражаја модернија технологија.

А шта ради Небески народ? Постојао је народ који је неко назвао Луди народ, сада постоје само његови остаци са другим именом које нећу да наводим. Изгледа да је тај Луди народ имао неке везе са Небеским али му се то признавало само зависно од потребе. Небески народ, изгледа још није стигао до неба, налази се негде између њега и земље. Пут је клизав, опасност је велика а циљ божански. Да тај пут није хуљење на бога, можда? Ја молим бога да Небески народ не склања са тог пута.

Око поднева је стигла страшна вест из срца Империје. У страшном масакру живот је изгубило двадесетпеторо деце старијег школског

узроста. Ми смо ту невини, ни од бога нисмо тражили да казни њихов народ, иако смо га молили да смири побеснелог Султана.

Госпођа је опет на пленуму. Мало је љута и укорила је оне што нуде помоћ а не помажу. Збуњен сам сазнањем да она нема представу о којој би се врсти помоћи радило и ко треба да помогне. Тај што треба да помогне могао би, касније, да буде кажњен од Госпође и сва је прилика да он то зна. Небески народ не воли да се види да се жене много питају око небеских ствари. Госпођа би требало то да зна. Но, иако зна, она за то не хаје, као што не хаје ни за Небески народ. Она говори само о истини, правди, срећи и љубави за све. И на тим темељма прави свој поредак. Љубав је најважнија.

Шта ја мислим о тим темељима? Мислим да људи нису способни да их направе. То су доказали кроз читаву историју. Више су их рушили но градили. Али треба и даље градити. Сила свакојака омета градњу а силу је тешко победити. Госпођа мисли да се то може љубављу, али је питање да ли љубав постоји. Госпођа то питање не поставља. Она мисли да је пронашла љубав.

22. 4. 1999. Дан планете Земље.

У Ваљево је пронађено место којим би се, изгледа, могло стићи у средиште планете Земље. Великим ангажовањем најновијих научних достигнућа сада се прави пут у средиште. Највиши људски умови, политички и научни, преоријентисали су се на тај пут и за извесно време одустали од пута на Марс. Од тог пута очекују се велике користи за човечанство. Пошто је Ваљево до сада било наше, природно је да и ми очекујемо добар део колача. Било је неких сигурних показатеља да се то место налази у Чачку и на тој локацији је једно време бушен пут. Није сигурно да се дефинитивно одустало од те локације. Можда постоји више тачака које воде истом циљу, неке се тек могу указати и бити предмет испитивања. Сигурно је само да је непобитно утврђено да се то место налази у земљи на брдовитом Балкану која се, некада, звала Србија.

Н. одустаје од поуздане прогнозе о престанку, тајфун се наставља. Трећег знамења на земљи Небеског народа и њеном парчету неба нема, или се обзнанило а ја не знам да се обзнанило. Шта ће бити сутра видећемо сутра.

Нова вест до мене стигла је око подне. Човеку који не зна да хода и да стоји и који је скоро престао да говори до темеља је срушена кућа. Кућа се налазила у лепом крају, заправо је била викенд-кућа. Циљана је спаваћа цоба. Рачун је био лош. Онај ко паметно мисли морао је сигурно знати да Човек који не зна да хода не спава у тој кући. Да спава у њој морао би и ходати. Могуће је да је тражена особа, којој не

знам име, а која је позната као Госпођа, и за коју не знам да ли је у каквом сродству са Човеком који не зна да хода. Сумњам да је тражен какав војник, прави или потенцијални.

Ствар се брзо разјаснила изјавом самих актера рушења. Циљ је била искључиво кућа јер је подигнута без одговарајућих дозвола. Мени је жао куће јер је била лепа. Није ми, толико, жао власника, јер може направити бољу и лепшу.

Али десило се чудо. Тај догађај је потпуно повратио моћ говора Човеку који није знао да хода и стоји и који је скоро био изгубио моћ говора. И не само да ју је повратио, него имам утисак да је та моћ још већа. Да би то испитао он је, не престајући, говорио читав сат. Говор је био за дивљење али се испоставило да му се повратила моћ и дар само за говор на енглеском. Остаје да се види шта је са матерњим. За чудо је само што ни на енглеском није поменуо своју кућу.

Такође је значајно да је данас долазио и један трговац, око важне ствари. Нашао је Човека који не зна да хода и нешто су се цењкали. Није било никаквог пазара пошто тај трговац нема одрешене руке.

23. 4. 1999. Црвено слово, јубиларни дан познатог Удружења. Централна трибина у великом граду. председава тренутни власник Удружења. Било је уприличено да се појави у црном оделу и да позове да се најпре минутом ћутања ода пошта Човеку који није знао да хода. Дошло је до неких грешака у организацији церемоније па је та уводна тачка отпала. Биле су прогнозе да ће се, дан раније, завршити његов живот, али греше и најбољи лекари. Празнина је на брзину попуњена. Човек са погледом који нигде не гледа, у свечаном светлом оделу, објавиће да је коначно пала злогласна ТВ Бастиља и да свет, коначно, пуним плућима може да дише чист ваздух. Петпостављам да ће, после свршавања неких ситних послова на планети, Удружење кренути на један велики и приоритетан задатак, а то је крпљење озонске рупе и заштита живота на планети.

24. 4. 1999. Нисам био у праву јуче. Предмет скупа није била заштита живота људи и живота на планети уопште, већ заштита људских права, искључујући право на живот. Права на живот и заштита живота на планети остају за неки следећи јубиларни скуп. Може бити да ће се тада на дневном реду наћи и крпљење озонске рупе. Султан није ништа известио о сусрету оног трговца и Човека који не зна да хода. Он је рачунао да је слободан коридор за небо и да ће вратари обавити посао како ваља. Лет у небо требало је да обезбеди Небески народ а он се, овом приликом, није изјашњавао. Са трговцем ћемо се свакако још срести. Није искључено да ће се појавити и други

због истог посла. Човек са смешним афричким именом ће се такође појавити на пијаци. Његови услови за пазар се, такође, могу нешто променити. Тржиште је, уопште, непредвидљиво.

25. 4. 1999. У грубим цртама се знају ефекти колатералне штете приликом рушења познатог бастиона – шест мртвих који су пронађени у рушевинама и још двадесетак који ће бити пронађени. Толико има и повређених. Унесрећени се не рачунају. Шта је то према користи коју човечанство добија? Чист ваздух нема цену, а ТВ Бастиља је много тровала ваздух.

Док ово извештавам сетио сам се једне легенде, коју сам негде чуо и запамтио иако не памтим лако. Када се Луди народ борио за слободу против своје одрођене браће, и био у ситуацији да се избори, на њега је бачена светска анатема. За анатему је био потребан разлог. Али Луди народ, и не трудећи се да се од тога сачува, није давао повода. Вешти белосветски мешетари су измишљали и наводили бројне разлоге, али су они и за њих саме били недовољни и неубедљиви. Користећи искуства из своје прљаве историје, успели су наговорити нељуде да жртвују своје. За смрт деце, жена и старих на градској пијаци, коју су гађали гранатама, окривили су војнике Лудог народа. Онда су нашли и лажне доказе. Тако је бачена анатема, Луди народ је спржен ватром из ваздуха и са земље, приморан да се одрекне својих најбољих синова и да нестане.

26. 4. 1999. Киша пада целу ноћ и јутро. А друго нема ништа ново, ако је и то ново. Да ли се то небо љути на свој народ или су то сузе Небеског народа? Помало се плашим да нечастиви није освојио неке позиције на небу, после скупа сатаниста који је одржан ових дана. И сатанисти се спремају за нови миленијум. До сада су деловали искључиво уласком у људе. Надам се да нису направили револуционарни преокрет и да могу деловати самостално, поготово са неба, користећи божа давања.

Наставља се бушење пута у средиште планете. Тренутно се ради на локалитету Чачак.

Немам вести о Стоглавој Аждаји. Можда јој је понестало ватре за пламене језике па је сакупља. Не знам детаље око њеног учешћа на поменута два скупа. Сигуран сам да је учествовала и на једном и на другом. Има индиција да ће бити мало заустављена јер неконтролисано троши ватру, а њу треба добро распоредити.

ТВ Бастиља је птица феникс. Можеш рушити зграде, антене, убијати људе и гледати како се, из пепела, поново рађа. Значи да нема чистог ваздуха и да је цео досадашњи посао само колатерална штета.

27. 4. 1999. Власник Удружења је најавио да ће се ваздушна кампања наставити. То значи да се наставља берба мостова, зграда и људи.

Дивећи се људској савести и бризи за људска права, сећам се догађаја из приче. Када је Луди народ олујом покренут са вековних огњишта, правећи колону дугу петсто километара, цели свет је устао да му помогне и спречи хуманитарну катастрофу. Чак су и укорили браћу Лудог народа истог језика и исте, хришћанске вере, што су колону каменовали не само камењем, него и животињским и људским изметом и авионским бомбама. Хуманитарна акција је била тако успешна да се завршила нестанком Лудог народа. Чак је нађено и генијално име за то – „добровољни нестанак“. Сведоци смо да нас и данас свет задивљује генијалним називима неких појава, као да су нове. То су „кредибилитет“, „хуманитарна мисија“, „ваздушна кампања“, „колатерална штета“, „етничко чишћење“. То када је Луди народ напустио вековна огњишта и нестало громогласно је осуђивано један дан али се термин „етничко чишћење“ тога дана изгубио негде у огромном речнику. Следећег дана нико га није ни тражио.

Човек који не зна да хода може и проhodати. Да ли рушење куће јача ноге не знам, али знам да је први пут после рушења куће направио два-три корака, уз придржавање.

Госпођа и даље председава и ужурбано ради на плану Најновијег светског поретка. Толико је заузета да није могла присуствовати промоцији своје најновије књиге у једној древној европској престоници, а имала је позив.

Усред дана дошло је до веће колатералне штете у Сурдулици. Мртвих је преко двадесет, повређене и унесрећене више не бројимо.

Сусрет са С. Б. је догађај дана. Ни једном речју се нисмо освртали на актуелну ситуацију. Четврт сата, колико је трајао наш сусрет, говорили смо само о женама. Увече сам са комшијама пио пиво. Нешто танко смо и мезетили.

28. 4. 1999. Полако заборављам посао. Неурони ми се престојавају, мождани путеви су закрчени. Цемент који сам употребио да направим ред у ушима и мозгу, изгледа да је дуго стајао у складишту (пошто се слабо гради) и брзо се окунио. Бољег цемента, да бих поново покушао да цементирам, изгледа да нема. Притисак на уши и мозак је све већи. Да се мало помогнем пољем и чистином, не да ми киша.

Чекам Видовдан. У чекању стиже вест да је у Сурдулици угашено једанаест дечјих живота, што се до сада зна, рушевине се још расчишћавају.

Тужна је и вест о завади међу нашим племством. Да ли ће се напрелина проширити и на народ? Да ли ће се поновити судбинска прича? Да ли ће их бити, ко су и где су Бранковићи? Студен ме обузима, најјача до сада.

Један наш Липицанер, са великом пратњом, јавио се из Африке. Каже да је обавио добар посао, пољубио је домаћина четири пута у образ. После је дуго говорио о резултатима посете, али га ништа нисам разумео. У ствари, чини ми се да ништа није ни рекао.

У једној великој престоници влада ужурбаност због скупа неколико белосветских трговаца највећег ранга овлашћених од стране најзначајнијих власника. Пазар се тиче нечега што је Човек који не зна да хода понудио на продају, преко свог представника. Пошто не зна да хода он сам није могао доћи. Због штедње, ангажовао је посредника који живи и ради у тој престоници и снабдео га оквирним пуномоћством. Пошто су оквири растегљиви не зна се колику слободу у растезању оквира има наречени трговац. Зна се сигурно да је за пуномоћство лично долазио код Човека који не зна да хода. Опет, изгледа да Човек који не зна да хода нешто дугује газди трговца што, опет, газди и његовом трговцу гарантује већи степен слободе у овој трговини. Са сваке стране трговци су се окружили тимовима најјачих стручњака у оваквим пословима. Само власнику робе нису омогућени фер услови за трговину због монополисања на тржишту. А продати мора. У случају да дође до нагодбе у лицитацији над лицитацијама, ту је и Африканац са смешним именом, да пресече, стави параф на профактуру као гарант, и покрене законску процедуру реализације купопродаје. Његова улога и улога његове организације биће стављање печата на уговор. Иако ће бити филигранска, и иако Човек који не зна да хода мора продати, изненађења су увек могућа, па трговина може и пропасти.

Данас више не смем ништа да мислим. Пући ће ми глава. Зато ћу отићи да видим да ли клијају семена засејана у недрима моје домовине, чији је метар већи од Америке.

У моје село, коначно, може се само у опанцима, а нисам га посетио од зимских Задушница. У његовим недрима клијају семена, прецветавају воћке, трава се повија и може се косити. Тога ће бити и будућих година. Повређени Кредибилитет још није употребио оружје против клијања и цветања, иако га поседује, јер још не поседује моћ управљања ветровима, па се плаши да употребљено средство, непланирано, падне на сопствену њиву.

Мало ме је растужио Краљевић Марко по трећи пут међу Србима. Видео сам га без маскирне униформе. Да ли ју је заувек одбацио? Помало ми се поставља и питање – да ли је његово облачење маскирне униформе било земаљско знамење?

Чапља је имала резервно гнездо и сада се јавља из њега. Не осећа се несрећно због разореног.

Ми бранимо Европу. Брзо смо се престојили па сада бранимо и свет. Ја браним оно што и моја душа, а то није ни Европа, ни свет. Они нека се бране сами, а ја, да и имам снаге, не бих бранио ни Европу ни свет.

30. 4. 1999. Кампања бербе је у целој Србији, највише у Белом Граду. Беру се зграде, преостали мостови, путеви, људи и деца. Више не збрајам. Наставља се и бушење пута у средиште планете на локалитету Ваљево. То што се планета тресла не знам да ли је од тог рада или је нека божја опомена. Јавили су да је, ипак, божје давање.

Трговац са овлашћењем Човека који не зна да хода путује по европским престоницама и нуди робу. После добијених понуда заинтересованих, уколико их буде у овом кругу, вероватно ће посетити Човека који не зна да хода. Јасно је да заинтересовани купци, диктирајући на тржишту, стварају неповољне услове за пристојну цену.

Хуманитарну мисију боли глава од ТВ Бастиље. Уништавају јој пепео а она се опет, однекуд ствара.

Једна девојчица од седам година данас је била у граду. Не знам због чега, и не знам којим послем. Можда је ишла да купи књиге за школу. Није знала да се кући враћала аутобусом који је био одабран за војни циљ. Уколико, уопште, стигне кући, стићи ће без једне ноге. А има само седам година.

Онај трговац је у Белом Граду, да, успут, са Човеком који не зна да хода размотри понуде светских купаца.

1. 5. 1999. Међународни празник рада. Прославили смо га скромно. Била је понека звезда петокрака.

Покосио сам део своје ливаде. Откос никада, у ово време, није био тако добар. Трава никада није тако мирисала. Почињући косидбу прекрстио сам се и поменуо бога, пошто сам се огрешио о Празник рада. Хуманитарна мисија, такође, није празновала, нема времена. Ни бога не помиње, нема потребе. Хуманитарни рад није грешан ни у дане празника. Сада раде и дању и ноћу, више дању него ноћу.

Једна, тек девојка, од четрнаест година, носила је пиво оцу, стрицу и браћи. Био је сунчан, топао и празнични дан те су нешто радили око

пчела, на ливади. Па су пожелели да се освеже пивом. Уз непопијено пиво на ливади је заувек остала и једна нога девојчице. А имала је само четрнаест година. На зеленој и цветној ливади, и у локвама крви, лежало је разбацано још седам чланова њене породице, криви што су имали ливаду крај моста и пруге.

Један аутобус, из ко зна којих разлога, није поштовао правила, није пропустио бомбу на мост, подметнуо се да телима путника сачува спону која веже обале реке. Мост није сачувао. Резултат акције, забележен камером, ја немам речи да опишем. Од стотинак путника остало је највише пепела. Несхватљивим чудом неко је и преживео тај трен. Скоро у исто време ослобођена су три америчка војника који су били заробљени и чекали суђење. На конференцији за новинаре, приликом ослобађања и потписивања докумената појавио се и Б. А. у маскирној генерал-мајорској униформи. Заробљеници су скоро деца. За своје понашање и изјаве што су дали приликом примопредаје, заслужили су ослобађање. Ја им желим сваку срећу.

2. 5. 1999. Брзо хвала за ослобађање три заробљеника добили смо у виду специјалних пошиљки из ваздуха, употребљених први пут. Земља Небеског народа утонула је у густу мрак, градови су остали без воде. То је само проба, чувена игра – шаргарепа и штап. Сјајна понуда! За потпис, даћемо светлост и воду. Колико много за скоро ништа. Ако нећете, сами сте хтели тако. Колатерална штета и циљеви хуманитарне мисије неће имати границе.

Почео је да се кочопери Смешни Африканац, ако је Африканац. Изјављује да ствар сада узима у своје руке. Сигуран сам да се ради о промени одела а свако зна да он нема својих руку.

Човек који не зна да хода упутио је писмо Човеку са погледом који нигде не гледа. Човек са таквим погледом ће писмо неотворено бацити у кош. Кад не гледа, он и не чита. Наставља се кампања отварања пута у средиште планете на локалитету Ваљево. Тај локалитет је, изгледа најпоузданији. И поред употребе најсавременијих средстава постоје одређени проблеми. Изгледа да се наишло на чврсте препреке.

3. 5. 1999. Још један аутобус препун жена, деце и старца и, треба сумњати, и по неког војног обвезника, нашао се на путу којим Хуманитарна мисија носи и дели срећу Балканцима редом. Кад носи и дели срећу, шта значи гледати на десетине које више никада нећемо видети и на још бројније десетине за којима ће нас, ако их будемо видели, болети и срце и душа ако их имамо.

Све друго је исто. Мозак не стиже да преброји. Верујем да је и свету, који се забављао, забава огадила. Али свет не командује